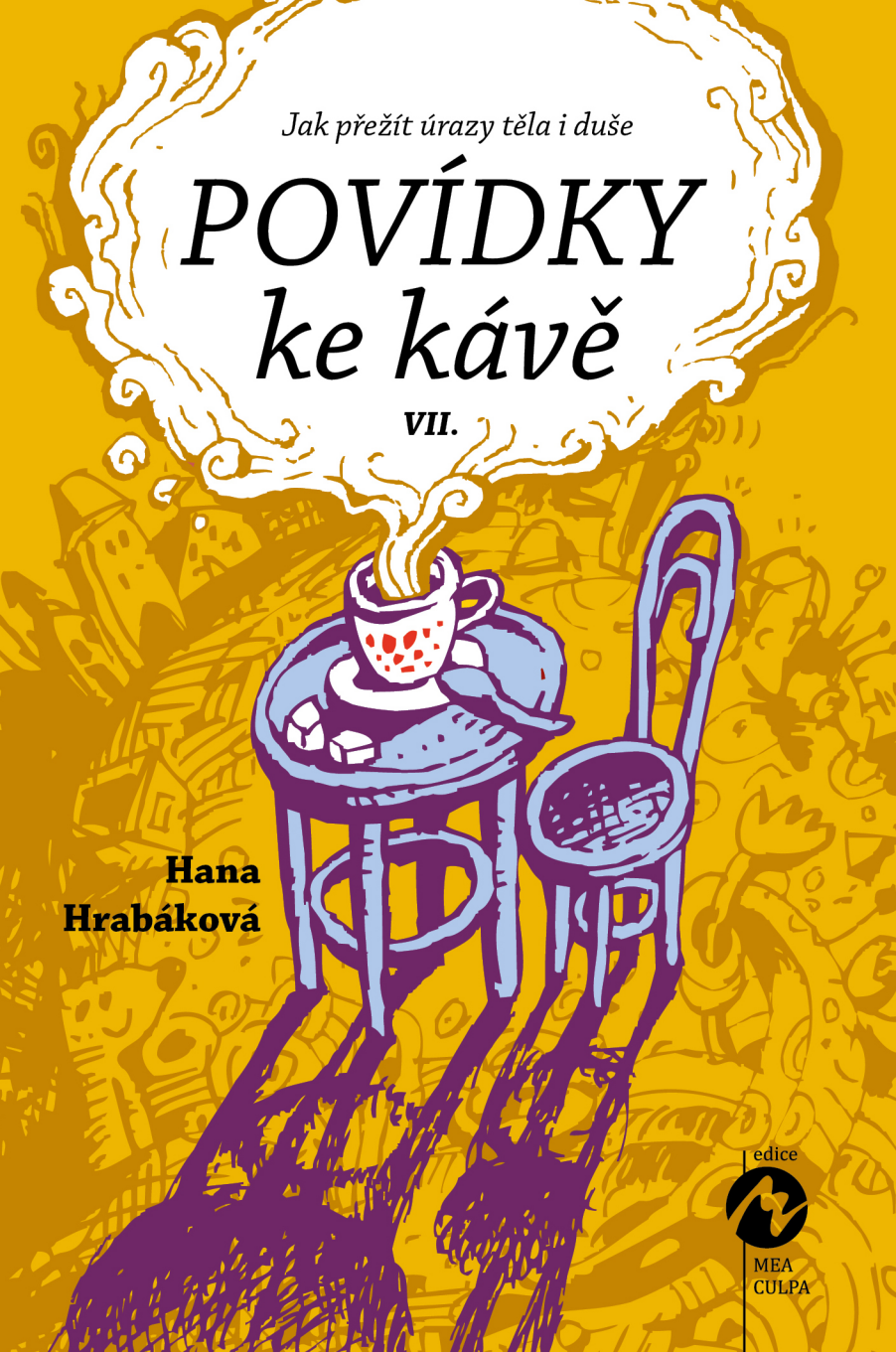
Jak přežít úrazy těla i duše

POVÍDKY ke kávě

VII.



Hana Hrabáková

edice MEA CULPA

Jak přežít úrazy těla i duše

POVÍDKY ke kávě

VII.

Hana Hrabáková



text © Hana Hrabáková, 2021
cover © Kameel Machart, 2021
ISBN: 978-80-7656-031-4

Jak přežít úrazy

Úrazy se nám dějí, ať si dáváme pozor sebevíc. I kolem nás se dějí a není jich málo. Vážné úrazy bývají smutné, ale ty »normální«, obyčejné, v danou chvíli třeba šílené až tragické, bývají s odstupem času často veselé.

Obzvlášť v době, kdy už je nám hej a zvesela ve společnosti vyprávíme, jak a kde se nám přihodily.

Proto je dobré, když máte uzavřenou úrazovku.

To, že pak dostanete většinou malý peníz, není tím, že by úraz byl malý nebo bezvýznamný, ale bývá to tím, že tu pojistku máte uzavřenou blbě…

Přeji vám hezké čtení.

1 Masakr motorovou sekačkou

„Ahoj, Jahodo!“ zahulákala na mě do telefonu zvesela Lída. „Co děláš?“

„Ahoj. Jsem na chatě a nedělám vůbec nic. V tomhle vedru se ani nic dělat nedá…,“ odpověděla jsem kamarádce.

„Já jsem právě přišla ze šichty a mám až do čtyř volno.“

„Ty venčíš i o víkendu?“ divila jsem se.

„Jen občas. Za příplatek,“ smála se Lída. Je totiž profesionální venčička psů. Vždycky ráno vyzvedne v několika domech u nich na vsi hafany a jde s nimi na túru, pak jde na chvíli do práce a odpoledne ty mazlíky zase vyvenčí… Někteří psi se snesou, tak jde třeba i se čtyřmi najednou, ale někdy musí nadvakrát i natřikrát.

„Kolik jsi jich měla dneska?“ zajímalo mě.

„Dneska jenom dva. Dvě takové hodné salašnice, tak to bylo v poklidu, žádná honička jako přes týden, když venčím ty divochy od madam Zlatovlásky. To jsou dobrmánci, to nechodíme, ale běžíme…“

„Proto jsi tak hubená,“ pochválila jsem ji.

„Před chvílí jsem ty holky chlupatý uložila do jejich pelíšků, zazpívala jsem jim ukolébavku a musím doma trochu poklidit. Přes týden jsem toho moc nestihla.“

„Já toho taky moc nestíhám.“

„A hele, než se dám do poklízení, dám si nějaký drink, zasloužím si ho."

Najednou mi to došlo: „Ty jim fakt i zpíváš?!"

„Jasně. Mám to v popisu práce. To bys nevěřila, co všechno musím dělat."

„Radši se ani neptám, co všechno."

„Nezkoumej to. Probereme to u dvojky, až k tobě přijedu."

Že bych si taky něco nalila? Přemítala jsem a než jsem se rozhodla, už jsem stála ve sklípku. Padla mi do oka bohemka, která se krčila v horním regálu.

Sedla jsem si do houpačky, četla knížku a popíjela sektík.

„No jen se nepřeraž!" křikla jsem na Bena, který mi dosud ležel poklidně u nohou a teď vystřelil jako splašený, protože vrzla vrátka a dorazil můj muž. Místo pozdravu si rýpnul: „Ty popíjíš už po ránu?" a šel si do sklepa pro pivo. Koukla jsem na hodinky. Jedenáct. Tak akorát.

„No, ani ti nevím, volala Lída a nějak mě navnadila."

„To jsem rád, že jsi to nevymyslela ty sama!"

Dal mi pusu a podrbal Bena za ušima. Tedy obráceně: Nejdřív se pomazlil s Benem, pak jsem dostala pusu i já.

„Posekám zahradu, než vypukne to vedro," informoval mě manžel a šel si připravit sekačku. Já se uvelebila v houpačce, zvuk sekačky mě uspával.

A pak to přišlo! Ze zahrady se ozval hlasitý křik: „Já jsem takovej kretén, debil, to fakt není možný!" Následovala smršť sprostých až vulgárních slov, padlo i několik takových, která běžně můj muž nepoužívá. Blížil se ke mně a hudroval: „Prosimtě, hlavně nejanči, buď v klidu a neděs se…"

Zvedla jsem se z houpačky a jen němě zírala, jak manžel, celý zacákaný od krve, něco nese v pravé ruce a levou si to podpírá. Tílko zacákané, kraťasy zacákané a po rukou mu

stéká krev. Připomínalo to texaský masakr motorovou pilou. Šel s tím pod studnu.

„Skoč, pro lékárničku," řekl a v klidu to něco omýval.

„Vyhoď to! Já žádný zvíře ošetřovat nebudu! Tohle stejně nepřežije! Jdi s tím pryč!" ječela jsem v domnění, že se jedná o ježka nebo malého králíčka, nedejbože slepýše.

„Uklidni se, to není zvířátko, to jsou moje prsty. Skoč pro tu lékárničku!"

Stála jsem jak zmrazená. Jen jsem pípla: „My tu ale nemáme žádnou lékárničku."

Můj muž stále zachovával klid: „Jdi na verandu, vem si židli, protože tam nedosáhneš – na skříni je lékárnička."

Já byla tak vyklepaná, že jsem málem spadla z té židle; objevená lékárnička byla pro mě novinkou. Ruce se mi třásly, nevěděla jsem, co mám dělat, probouzela se ve mně hysterie, zatímco manžel mě klidným hlasem navigoval: „Otevři ji, najdi čtverce a obvazy, tak... a přilož mi to na prsty."

„Panebože!" vykřikla jsem, protože až teprve teď jsem viděla něco, co kdysi bývaly prsty. Cáry masa visely a vykoukla na mě i kostička. Chtělo se mi omdlít. Poslušně jsem udělala, o co manžel žádal a jen jsem odháněla Bena, který se vyděšeně, leč mlsně olizoval při pohledu na nás dva. Stačil by jeden jediný skok a nezachránili bychom vůbec nic. Nic!

„No a jedeme do Hořovic," rozhodl nepochopitelně klidným hlasem manžel.

„Já ale řídit nemůžu, měla jsem šampus," vzmohla jsem se na jedinou větu.

„Máš pocit, že já řídit můžu?" oponoval mi celkem logicky. „Pojedeme zadem!" rozhodl a už mě vlekl k autu.

V tu chvíli jsme oba zapomněli na Bena. Byl z toho všeho tak vyplašený, že ani nezlobil. Ještě jsem stačila zavolat synovi, zda by nepřijel a psa nepohlídal.

Jela jsem pomalu a po očku sledovala, jestli se manželovi nedělá špatně, protože mně se špatně dělalo velice.

„Nic mi není," odpovídal s klidem, ale hned zase dodal: „Já jsem takovej debil, DEBIL! Došlo mi to hned, jak jsem se sklonil pro tu zaseknutou lodyhu… Jak já teď budu vypadat před chlapama? Ti mi to dají sežrat, už je slyším!"

Chápete to? Vůbec nemyslel na bolest, na to, co se stalo, zda přijde o nějaký článek prstů, nebo nedejbože o celý prst či prsty – myslel jen na to, jak bude vypadat před kamarády.

„Už to slyším, ty kecy, už vidím bráchu a Bóžu… Já snad abych ani nevycházel ven!"

„Vykašli se na ně! Teď je důležité, abys byl v pořádku!"

„Bez konce prstů se dá taky žít," pronesl ten můj flegmatik smířeně.

Než jsme přijeli do nemocnice, jeho největší problém stále byl, jak tohle bude vysvětlovat. Neustále mě upozorňoval, abych to nikomu neříkala: „Já to myslím vážně, nikomu ani muk! Slib mi to, ani mámě!"

„To víš, že jo, ani mámě!"

Někomu jsem to ale přece jen říct musela.

Jako napotvoru zavolala sestřenice Líba, že má asi zlomený malíček u nohy, protože chtěla z mrazáku vyndat knedlík, ten se jí vysmekl a upadl jí rovnou na prstík. Uklidnila jsem ji, že taky mohla dopadnout hůř – třeba jako můj muž – a už jsem jí to líčila. Načež ona na oplátku sáhodlouze uklidňovala mě vtipnými momenty ze svého života.

Tajně jsem volala ještě Janě, protože té jsem to říct prostě musela, pak Martě, ta to nevykecá a Jitce. Pak už nikomu, čestné slovo.

Asi to ale svěřím i naší holčičí skupině na WhatsApp. Tam manžel beztak nechodí…